

2 3-2
Erij d'Okna 8-VK 39

Estimada trieta. - Me
llegit d'un tiron la terra
cantar, sense perdre a l'è ni
per respirar. No sups com
estic de content. L'he
trabada moltíssima, i en
autilan al llac on d'ins que
vas a acabar perquè tens
por de cansar-me, t'he
fet una sangota. Una cança
tan esplèndida tan terran!
La veritat és que no, passa
sense sentir, m'hi de no l'he

contes d'aquestes. hi he llegida
dues vegades, i penso he-hu
encara unes quantes vegades
més. És cert que sovint pen
sava ~~amb~~ ^{amb} rosalties, i amb
angúnia. Més que per res, per
què tenia que no estessin
massa a la paratís: que les
penes i privacions no són res,
si sabem superar-les. Per no
hi ha trist, si no hi fem
entristint-nos. En llegir
la terra contes tan llarga,
tan plena d'energia, d'
humor, de vida, i
de resignació cristiana de

la terra, se m'ha escapat un (2)
sorpis de tranquil·litat.

Vols que et digui una cosa
que potser et dececa? He trobat
la terra casta extremadament
valenciana. No nignis. Fa temps,
i cada dia més, que trobo
que València és un país ple
de solta, i s'és molt in-
ferrible al desdeny amb
què esguarden aquell país
de tarongers i de palmeres
et fabricants i les porteres
del Cèrnia ençà. I tant
com haurien d'apendre de
nosaltres! La terra paute
ria, la terra tendresa expon

siira, el ten entencionsme per
la vida simple i bucòlica
serien molt difícils de
trobar, tan càlids, en les
bones mans de família
de Manresa o de Sabadell,
que bins i tot quan van
d'excursió trobaren tan
escandalosament de pens
a Tena! Al diable els
pens - i al diable la Tena!

Els valencians, podien
tenir debetes, però tots
- i sobretot les dones -, gran
den en la venia més
secretà del votre cos una
gota de la sang d'Anicià

63
(3)
Mare, tots són vipersos i
bàcils a aquella divina
ballada dels peccats i dels sants.

I jo trobo que aquesta
gota de sang val més que
totes les hiberniques del habe
sat.

M'han alegrat molt les
notícies que em dónes de
tots. No cal dir com im
sino l'engranca que
deven temin del Pepe. Al
menys, us ha d'aconso
lar el saber-lo relativament
en bona situació, ben
atès, i voltat de gent

Penso escriure-li
que vetlla per ell. ~~De l'adjunt
agradesco molt per que t'he
fet per que se veia quan
li ~~estava~~ (1)~~

M'imagino també la
vida del fíet. Menys mal
si té una bona versió
de llibres; si per experiència
com acompanyar i com
distreure. Les també en
raig dedican, dient la
guerra, a aprendre l'
anglès. És un exercici
excel·lent. I el fet que
si hagi empès aquesta tas
ca demostra que ell
també paua lent, i no
(1) ~~li escriu~~ directament.

(4)

per el seu esperit d'iniciativa
fina. Kinkorahon i per
molts anys!

Ja sabia que la Manuela
era amb rosalties; suposo
que us deu fer una bona
amb la seva clàssiques
equivocacions. Jo la vigint
molt amb la història
del "caldo fluit". Ja és
aridè, ja. Dona-li una bona
abraçada de part meua.

Moltes gràcies de les
notícies que em dónes
dels meus. Fa pocs dies
he rebut una carta molt
llarga, on em diuen que

INFORME

Seguriden pots molt bé i ani
mats. La carta de la mera
semanna que envia a la
Consol, ni es una part.

El Victor està ja contra
tat per treballar d'amanit
tota la temporada de les
veremes, que allí són im
portantíssimes, i ho paguen
bé. En diuen que el
dia que es anaren a
verre l'Octavi i el
Samuel, es invitaran
a dinar a un restaurant
de la platja (a 10 km de
la vila), i heuen unes botons

(5)

que m'enviaven en la voreta
 carta. Estan amb una colla
 d'amics, entre altre aquelles
 senyorettes que es deien Maria
 i Josepina, de les quals he
 oblidat el cognom, i que
 tenen una casa al carrer
 del Canonge González, on,
 abans de la guerra, hi
 havia la Clínica Mont
 serrat. També hi va amb
 ells i Antonieta Iglésias
 amb el seu marit i fills
 Jordi i Albert.

Es clar, que em mare
 de senyores d'amar amb
 ells, però per ara, m'he

de quedar aquí, a curar-me.

Die vindrà que aquesta
llarga malaltia m'era en
dennà abundància, i la
meua inspiració em venia
tra per el que sentí de
mi malaltia. No tenia,
no em sento amb ales;

trina moltes ganes de viure,
i jo també d'ara,
de Kyf us, gràcies a Déu
per tots els moments, bonys
o dolents, d'aquesta vida.

Què sabem nosaltres del
bé i del mal? Aem de
creure i canviar segament
en la Providència. ~~☹~~

(6)

Una abraçada a l'almelika,
que és també molt valen-
ciosa, i per això també
me l'estimo molt, i
per a tots valentes el que
volgenen del nostre

Mirió

~~L'alfred~~ ~~avui~~ a l'Alced és
a la República de Sto Domingo.
EU i la seva dona estan
de professors del Instituto
Colón, a Ciudad Trujillo